

Geluksdelers

Erik Visser maakt ruimte om er voor anderen onvoorwaardelijk te zijn.

Korte verhalen over mensen die hun geluk delen en de wereld vernieuwen

Hij verruilde Ameland voor Amsterdam, maar kijkt nog steeds uit over het water. Met een glimlach ziet hij de woonboten die hij zelf ooit had willen bewonen. Erik Visser is er blij mee dat hij echter nooit tot zo'n koop is overgegaan. Daarmee heeft hij zijn gevoel van vrijheid door lage maandelijkse kosten weten te behouden. Dat geeft ruimte voor wat echt belangrijk is.

Erik is al vanaf zijn zesde jaar maatschappelijk geëngageerd. Hij heeft altijd zijn hart gevolgd en gedaan wat voor zijn gevoel nodig was. Hij zette zich na de kunstacademie in voor kunstenaars, natuurmonumenten, ontwikkelingssamenwerking en andere maatschappelijke initiatieven. Het was voor hem belangrijk dat zijn inzet schaalbaar was, zodat veel mensen daar profijt van konden hebben. Lang was dit zijn belangrijkste drive, maar in de afgelopen jaren veranderde dit.

Hij zegt daarover: "Ik was lang obsessief bezig, zeer gedreven en maakte veel uren. Eigenlijk heb ik daarmee geen deuk in een pakje boter geslagen. Het systeem veranderde er niet door. Ik kwam tot de conclusie: 'Er gaat iets mis, ik ben meer met een doel verbonden, dan met mensen verbonden.'

Ik was dus een stuk van mijn eigen menselijkheid kwijt. Terwijl het voor mij juist zit in de verbinding met ieder mens en om er echt voor elkaar zijn. Dat is wat de wereld drijft, wat ons mens maakt en verbindt met dieren en de natuur.

Toen dacht ik: 'Als dit zo is, dan hoef ik alleen maar bezig te zijn met: hoe kan ik de verbinding één-op-één zo goed mogelijk maken?' Vanaf dat moment wilde ik er helemaal zijn voor mensen, zowel in de zin van willen als kunnen. Ik heb dus ook mijn agenda daar volledig voor vrijgemaakt.

Om dit waar te kunnen maken moest ik natuurlijk bereid zijn om mijn eigen status quo los te laten. Zoals bijvoorbeeld dit huis. In de afgelopen jaren heb ik namelijk het volgende geleerd: 'Als je wilt veranderen of verandering mogelijk wilt maken, maar je blijft tegelijkertijd vasthouden aan iets, dan is dat bijna altijd met elkaar in strijd.' Je hoeft de schepen achter je niet te verbranden, tenzij ze de verandering die je wilt maken in de weg staan.

Zo ben ik de afgelopen twee jaar gaan leven. Ik ben mensen onvoorwaardelijk en in vertrouwen gaan helpen op hun levensreis. Ik zeg tegen hen: 'Mijn deur staat open, ik heb tijd en ik kan helpen, want ik heb in de afgelopen twintig jaar veel kennis en ervaring opgebouwd.' Dat is heerlijk om te doen. Ik voel nu weer die verbinding.

Voor mijn gevoel ben ik nog nooit zo rijk geweest als nu. Ik kan er zijn, mijn tijd is oneindig en als mensen merken dat dit echt zo is, dan gaat er bij hen iets open. Menselijkheid komt tevoorschijn. Dan gaat de zon schijnen en hebben we het warm; dan mogen we weer gewoon zijn."

publicworks.nl

Deel je geluk. Vernieuw de wereld.

Meer verhalen: www.unitedbypassion.com